

二

הגהות הב"ח

רבינו חננאל

ראשון היא מן התורה

חלומה

סמיכה, מפני שראה אותו סומך. רש"י צ"ל כ
גבי גוזז פסולי המוקדשין דלוקה אע"ג דלא
שנפסל, וגם גבי נדרים ונדבות נימא הכי דאה
דאוכל נפש הותר דכתיב אשר יאכל וגו' (שם)
דלא אהדר

מהיכא אית ליה דנדרים ונדבות אין קרבים
איסור גזירה רק מדכתיב (דברים יב) תזבח
איסורה קמא ולוקה, וי"ל דשאני גזירה שלא
וה"ה בנדרים ונדבות שהותרה וכו' וא"כ
אהרירה וקאי דוקא בעשה. מוס' צ"ל יב. ד"ל

משום לאגב

ו"ט מלכם ולא לגבוה וא"כ הוי לאו הבא מכלל עשה דאין לוק
מנייה, והיינו לאו הבא מכלל עשה דאין לוקן, אלא ש"מ כיו
יתרה בפסולי המוקדשין כלל בהדיא וא"כ הואיל ואשתכח סמ
כחנא דהותרו בהדיא וכיון דאשכחנא דהותרו בהדיא לא אמר
שחט. ד. תוס' ה"ל"ט: וליפוק בהו משום שלמי שמחה. ה

מסת מלמד שאדם
ן החולין. ובגמ' פריך
לו של מועד כי מיייתי
נמי מן החולין בעי
ס מן המעשר. בגמרא
מחבר דרדדורו הרא

א דאך אינעם האט אלס

עליו, וא"ת כן דאהדריה אהדרי
דאהדריה אהדריה לאיסורא קמא
בהו לאיסורא מוקמין ליה באיס
אהדריה לאיסורא קמא אלא למ
כל הצריך לו. תוס' הר"ש.

[illegible]

והמצרף נחשת. שמלרפו

לאיסורה קמא דהא אמרין
לומר ללאו שהיה בו קודם
א קמא אבל הכא גבי יו"ט
י דאהרניה אהרניה ולמאי

(א) [פסחים סט: ב] (ג) [לעיל
ו'טז:] (ג) [ע"ר מוספות
וזבחים ג' ד"ה אם עלן,
(ד) [בבורות תנ:] (ה) [ויקרא
כב:], (ו) [פסחים קט:
(ז) [שידך לעיל ז':] (ח) [דף
כב:] (ט) [אלף, י] [ע"ר
מוספות מגילה ח' ד"ה אין
צונן ומוספות ז"ק טז: דף
מז קטני ומוספות ענינים יג:
ד"ה מאין]

טפילה דער שצחובה: **מנאן** וואָן.
 שאַטן אלס שמחה דאָלין בחגיגה
 כּכזי וחגותם אותם יום אחד ותו לא
 און מן המעשר: **אִרְיֵלֶה** ראשונה.
 השאח קלאָק דערן בהמה לעמיה
 ויביאנה על שלחן ראשון: **מנאן**
 וואָן. אַפּילוּ בּוֹ בּוֹיִם: **ושאר כל**
ימיו הפסח. שאַטן אלס לשמחה
 ויזא ממשר בהמה אס לי שמה
 ארבע שן שקונה שלמים במצות
 מעשר שני: **בּוֹיִם** מאי טעמא לא.
 נפיק במעשר בהמה בשאר ארצות
 חוץ מן הראשונה כי היכי דשרי
 במעשר שני: **מסוס** מקראת.
 ונצטו דתן בצבורות: (דף 97)
 היוצא בעשרי סוקורו במיקרא

מִזֶּפֶרֶיךָ בַּהֲמָה לַבְּהֵמָה. בְּהֵמָה ^(א) דִּמְשַׁמֵּעַ לִיה דְּהוּי דְּבִטְרָא אִין טוֹפְלִין מַעוֹת סָבְרִיתוּ נִכְרָא כִּיּוֹן שׁ בְּמַעוֹת לֹא אִיטְפֵּל וּר' יוֹחָנָן אָמַר טוֹר יוֹחָנָן אִין אֵלֶם חוֹלֵק חוֹבָתוֹ לְשִׁמִּי בְּהֵמָה

משום סקרתא. הקשה ה"ר א' דקדושה ועומדת כיון דה' ויהי' מירץ לזכיעה דנקט לפי שהו' דקדו' גבי און דרובין על גבי זכיעה דמשום איסור דרובין לא גזרו ובהי' אדם חגיגתו ביו"ט ופסחו בשבת^{טו} עיקר משום שלמי שבת^{טז} דאם לא פרכ בתרא (דף גמ.) אמאי נקט סקרתו ויהי' דמי להגביר תרומות ומעשר וי"ש המלך אחשורוש מם. אבנ' ^(ו) אלא לשון עבדות בעלמא הכא כיון דכתיב' גבי עזרת ופסח ילפי' מנצחם ילימד כל שנהג בעצרת נוהג

חב

לא מן החולין אמר

אכל מעות למעות להטטרף מעות
אחד לפי סברתו מיהו יש ליתן טע
י עדיף דסבירא ליה לחזקיה התם
ילה דשרי על כרחו הכי הוא דבש
כי אילא בשם רבי אמי איסתפלגון
בהמות וכו' :

צו"ט^(ט) ודקאמער צפרק צמח
 צפרק צמח דצבורות (דף קמ"ג)^(ז)
 אצל מקדים דלח אויף רוק דרעגן
 א קעגנ צומומין דלזויימא אלס
 צו לא קאמער דהא אמרינן
 יי שלמי שמחה מני להקדים אף
 דקען יינן דנפיק שמוס שמחה ו
 ייך גזר^י אלס^א (ט) סינוי ראשון
 וואס מתקן אוי^א דלכלל הכי
 צו ויהי למס עובד (בראשית מט) לא
 ששמוחות אשמוחה. גי' חג הסוכות
 חתן כספירי דמעמרת הוא דרשינן
 פספס וחג נוגה צעמרת תלמוד לוי

(א) בגמ' ליתא זה וכן מ

שֶׁר־לֹא דֹארוּרִיתָא.⁸ וְכֵן לְהַקְטִי
בַּפְּסָחִים (דף ע. וס) לֹא יֵלֵן מִן
תְּלָשִׁי יָמִים וְלִילָה אֶחָד כ' אֲלֵמָא
אֲשֶׁכְחָן תְּנָא הָתֵם דְּרֵינָה נֶאֱכֹלָת
לְיוֹם וְלִילָה אֶחָד מִשְׁמַע דְּרֵיתָ
דֹּארוּרִיתָא אֲבָל פְּלִיג אֲלֵיךְ תְּנָא
אֲמַר שְׁנֵי יָמִים וְלִילָה וְיֵשׁ לוֹמַר
כִּי כְּתֹבָא דְּמַתְנִי פֶּרֶק אֱלוּ דְּבָרִים

77 סט:) דתנן חיימתי מציחין
ו חייבה דזמן שצא דחול דנוכרה

חולין ומעות מעשר לקנות בהמה
ש במלתא דתרוייהו דחוקיה אמר
חולק לחובתו לשתי בהמות הלכך
י בהמות לא הוי דקצירא ליה לר'
חוקיה ורבי יוחנן חוקיה אמר אדם

דביעה (דף לו:) וי"ל דשא"י הכה
 נלכך לא שייך ביה שום איסור^א
 ולא גזיר^ב וכן משמע מהם (ויפה
 ודק שם: שא"י יתקור וזמור^א תחת
 שם) שאל (שם דף כח:) מקדש
 א"ן ה"ר^א מורה לו כיון דלא אפי'
 וכל הני שניי לא יתכן צבורות
 קדשים ועומדין יתכן הו"א והכל
 למכיל קודם שיעשר בצבורות:
 מייתי דהני לאו מעות משחמעיין
 תמיז ודרשנין ליה מזהדר כתביה
 ה דכמיז וכתמי כי עזי ביה צריך
 מזר אלה אלה מוהגין בעצרת כ"י:

שמע מדברי רבינו בסמוך דהוארך להביא זה מהירושלמי

בג א מ"י פ"י מהלכות
קרען פסח הלכה יג
ו"פ"ב מהלכות חגיגה הלכה
י:
מד ב ג ד ה מ"י פ"ב
מה"ל חגיגה ה"ל ח:
מה ו ז מ"י שם ה"ל ט
[ופס"ג מה"ל שבת
ה"ל יד]:
מו ח מ"י פ"ב מה"ל
חגיגה הלכה י:

אבל חגיגת ארבעה עשר אינה מן התורה. ובה"א מן המעשר ומקשינן אמאי והא חגיגת ט"ו ודאי היא מן התורה וכל דבר שבא מן התורה אינו בא אל מן החולין. ופרקי עולא בטרופל מעשר שני (חולין פ). ובא חזקי' ר' יוחנן לפרש דבריו חזקיה אמר טופלין באהמה בבהמה פ' טופלין באהמה של חגיגה עפ' בהמות

[illegible]

ההטפלה הוא ממע"ש ודו"ק.

בְּרִי שְׁחִיגָה באה מהם. פרש"י דכתיב לא ילין חלב חגי ומיהו לקמן (דף י'): לא מפקינן ליה לפי המסקנה אלא מגזירה שזה מדבר מדבר ושמה מכל מקום משמעות המקרא משמע חגיגה^א ולקמן מפקינן ליה ממדבר מדבר שמה אלשון דיוחגו קא סמיך דמשמע חגיגה דלי ממדבר הוה אמינא עולה

ושלמים זהה מהם וליכא למימר אס כן לא יהו באים שלמי שמחה ממעשר רק על ידי טפילה כמו חגיגה דהא כסיפרי ילפינן ליה מגזירה שזה דכתיב זו שם צמעשר וגם צהמדה (מנחות פב.) מדבר גזרה שזה שם שם לשלמים הקשה ה"ר אלחנן ילינף שמחה מהר עיבול דכתיב (דברים מ) וצבתם שלמים ומינה ממעטינן^ב עופות ומנחות וכן דריש רבי יהודה בן בתירא צפקסים (דף קט.) ועוד אמאי לא מוקמינן קרא צצשר חולין דמיקרי ספיר שמחה ומיזן דודאי ילפינן מהר עיבול מה שמחה דלהלן שלמים אף כאן שלמים^ג וצירושלמי איכא אצל לא צעופות ומנחות דכתיב וצב זהר עיבול: **בחגך וצא באשתך**. ות"ק דמסיק לה מדרשה ושמחת בחגך מי שחגיגה וכו' י"ל דתרייהו שמעינן מינה דליכמוצ צבג^ד ומיהו מזניו לניימר דפליג עליה ולא משמע ליה ^(ו) והא דאין נושאים נשים צמועד מוקי טעמא כאידך דהתם: **מי שיש לו אוכלין בחיובן**. צירושלמי

אמרין עני וידו רחצה קורא אפי עניו איש כמתנת ידו עשיר וידו מעוטה על זה נאמר כדרכת ה' אלהיך עני וידו מעוטה על זה נאמר מעה כסף שמי כסף אין פחות ממעה כסף ואין פחות משמי כסף: **חזור ומקריב** (הוא) ביו"ש שני. פרש"י ואינו עובר משום צל חוסין דרחמנא אמר וחגותם אותו חג חד יומא והוא חוגג שני ימים דהוה ליה תשלומין דראשון אצל צתם אסור כדמפרש ואזיל ולא שייך לאקשויי כיון דלא הוי חזי צראשון איך הוה חזי צשני הואיל ושמעינן ליה לה' יוחנן כסמוך תשלומין דראשון דהוה חזי צראשון קרינן ביה הואיל ואיכא שם הרבה כהנים וקריבין אותו צבת צבת אחת ומיהו ר"ח פירש צענין אחר וזהו לשונו אמר ריש לקיש הפריש עשרה צהמות לחגיגתו הקריב חמשה ביו"ט ראשון מקריב חמשה ביו"ט אחרון^ה ואע"ג דאין מקריבין נדרים ונדבות ביו"ט הואיל והללו תחילת הפרשתן לחגיגה היתה מותר להקריבן ביום טוב ורבי יוחנן אמר כיון שפסק שוב אינו חוזר ומקריב ומציא א"ר אבא ביום לשחוט השאר וגם יש לו אוכלים ולא שחטן שזירי שזיריהו ונעשו נדרים ונדבות שלא מקריבין ודרש עשרה צהמות לחגיגתו הקריב חמשה וכו' חוזר ומקריב וכו' קשיא אהדדי וכו' אלא לכו כו' איחמר נמי אמר רב שמן צב אבא אמר רבי יוחנן לא שנו דכיון שפסק [שוב אינו מקריב] אלא שלא גמר היס דאמרין שזירי שזיריהו^ו ונעשו נדרים ונדבות אצל גמר היום חוזר ומקריב כך פירש רבינו חננאל ורביה לדבריו משמע צירושלמי דמילתין^ז היו לפניו ^(ח) עשרה צהמות הקריב חמשה ביום טוב ראשון והמותר מהו שדחה יום טוב האחרון רבי קריספא אומר איחפלגון ר' יוחנן וריש לקיש חד אומר דוחה וחד אומר אינו דוחה ולא ידעינן מאן אמר [לא ומאן אמר דא] אמר רבי זירא נפרש מליהון דרבנן מן מליהון דרבי יוחנן דו אמר טופל מעות למעות דו אמר דוחה ריש לקיש דו אמר אדם טופל צהמה לצהמה ואין אדם טופל מעות למעות דו אמר אינו דוחה^ח אמר רב שמן צב אבא צשס ר' יוחנן לעולם הוא מוסיק והולך דוחה יום טוב עד שיאמר אין עוד צדעמו להוסיף משמע דלענין דחית יום טוב מיירי:

חגיגה באה מהם. פרש"י דכתיב לא ילין חלב חגי ומיהו לקמן (דף י'): לא מפקינן ליה לפי המסקנה אלא מגזירה שזה מדבר מדבר ושמה מכל מקום משמעות המקרא משמע חגיגה^א ולקמן מפקינן ליה ממדבר מדבר שמה אלשון דיוחגו קא סמיך דמשמע חגיגה דלי ממדבר הוה אמינא עולה ושלמים זהה מהם וליכא למימר אס כן לא יהו באים שלמי שמחה ממעשר רק על ידי טפילה כמו חגיגה דהא כסיפרי ילפינן ליה מגזירה שזה דכתיב זו שם צמעשר וגם צהמדה (מנחות פב.) מדבר גזרה שזה שם שם לשלמים הקשה ה"ר אלחנן ילינף שמחה מהר עיבול דכתיב (דברים מ) וצבתם שלמים ומינה ממעטינן^ב עופות ומנחות וכן דריש רבי יהודה בן בתירא צפקסים (דף קט.) ועוד אמאי לא מוקמינן קרא צצשר חולין דמיקרי ספיר שמחה ומיזן דודאי ילפינן מהר עיבול מה שמחה דלהלן שלמים אף כאן שלמים^ג וצירושלמי איכא אצל לא צעופות ומנחות דכתיב וצב זהר עיבול: **בחגך וצא באשתך**. ות"ק דמסיק לה מדרשה ושמחת בחגך מי שחגיגה וכו' י"ל דתרייהו שמעינן מינה דליכמוצ צבג^ד ומיהו מזניו לניימר דפליג עליה ולא משמע ליה ^(ו) והא דאין נושאים נשים צמועד מוקי טעמא כאידך דהתם: **מי שיש לו אוכלין בחיובן**. צירושלמי אמרין עני וידו רחצה קורא אפי עניו איש כמתנת ידו עשיר וידו מעוטה על זה נאמר כדרכת ה' אלהיך עני וידו מעוטה על זה נאמר מעה כסף שמי כסף אין פחות ממעה כסף ואין פחות משמי כסף: **חזור ומקריב** (הוא) ביו"ש שני. פרש"י ואינו עובר משום צל חוסין דרחמנא אמר וחגותם אותו חג חד יומא והוא חוגג שני ימים דהוה ליה תשלומין דראשון אצל צתם אסור כדמפרש ואזיל ולא שייך לאקשויי כיון דלא הוי חזי צראשון איך הוה חזי צשני הואיל ושמעינן ליה לה' יוחנן כסמוך תשלומין דראשון דהוה חזי צראשון קרינן ביה הואיל ואיכא שם הרבה כהנים וקריבין אותו צבת צבת אחת ומיהו ר"ח פירש צענין אחר וזהו לשונו אמר ריש לקיש הפריש עשרה צהמות לחגיגתו הקריב חמשה ביו"ט ראשון מקריב חמשה ביו"ט אחרון^ה ואע"ג דאין מקריבין נדרים ונדבות ביו"ט הואיל והללו תחילת הפרשתן לחגיגה היתה מותר להקריבן ביום טוב ורבי יוחנן אמר כיון שפסק שוב אינו חוזר ומקריב ומציא א"ר אבא ביום לשחוט השאר וגם יש לו אוכלים ולא שחטן שזירי שזיריהו ונעשו נדרים ונדבות שלא מקריבין ודרש עשרה צהמות לחגיגתו הקריב חמשה וכו' חוזר ומקריב וכו' קשיא אהדדי וכו' אלא לכו כו' איחמר נמי אמר רב שמן צב אבא אמר רבי יוחנן לא שנו דכיון שפסק [שוב אינו מקריב] אלא שלא גמר היס דאמרין שזירי שזיריהו^ו ונעשו נדרים ונדבות אצל גמר היום חוזר ומקריב כך פירש רבינו חננאל ורביה לדבריו משמע צירושלמי דמילתין^ז היו לפניו ^(ח) עשרה צהמות הקריב חמשה ביום טוב ראשון והמותר מהו שדחה יום טוב האחרון רבי קריספא אומר איחפלגון ר' יוחנן וריש לקיש חד אומר דוחה וחד אומר אינו דוחה ולא ידעינן מאן אמר [לא ומאן אמר דא] אמר רבי זירא נפרש מליהון דרבנן מן מליהון דרבי יוחנן דו אמר טופל מעות למעות דו אמר דוחה ריש לקיש דו אמר אדם טופל צהמה לצהמה ואין אדם טופל מעות למעות דו אמר אינו דוחה^ח אמר רב שמן צב אבא צשס ר' יוחנן לעולם הוא מוסיק והולך דוחה יום טוב עד שיאמר אין עוד צדעמו להוסיף משמע דלענין דחית יום טוב מיירי:

הכל חייבין פרק ראשון חגיגה

יֵאָדָּו אֲלוֹ שְׁאֵין חֲגִיגָה צֵאֵה מִסֵּן. דחגיגה חלב כתיב זה לא ילין חלב חגי וגו' (שמות כג): **בתנאי'** אוחלין מרובין. בני בית רבים מביא שלמים רבים שלמי חגיגה רבים לפי האוכלים ועולת ראיה מועטת: **עולות מרובות**. דכתיב^א איש כמתנת ידו: **גבו' טופל** מעות חולין ומעשר יחד: **אילימא**

כפי קאמר ליה הרי אמרו צהמה לצהמה ^(ב) **מעוט למעוט לא**. כחזקיהו: **לימא ליה הרי אמרו אין טופלין מעוט למעוט**. כיון דלמיסר טפילת מעות אמא ושמעינן לחזקיה צהדיא דאין טופלין היכי שזיק מילתא צהדיא ומוסיב מדיוקא: **אלא אף טופלין קאמר ליה**. דשמעינן לרב חסדא דקאמר צטופל ומציא פר גדול דוקא מעות למעות אצל צהמה לצהמה לא ואמר ליה איהו הרי אמרו אף טופלין צהמה לצהמה כמאן וכו': **וכי סימא אמוראי הוה דפליגי**. חזקיה ורבי יוחנן הוה דפליגי צצהמה וצמעוט^ב: **אצל מסנייטא**. דאיייתין לעיל תניא כוותיה דמר דמר: **לא פליגי**. צמעוט אלא צצהמה דאין דקמי אס רהא לערב הוה דקאמר מעות דוקא אצל איך דמיתסא ס"ל צין מעות צין צהמה ורב ששת כצרייתא צתרייתא סצירא ליה: **והא קסני אכילה ראשונה מן החולין**. וקא סלקא דעתך דסעודה הצאה ראשונה על השולחן צעי כולה מחולין: **דמי אכילה ראשונה**. כלומר אכילה ראשונה סתמא קסני דאית ליה צין צהמה עצמה צין מעות שיעור אכילה ראשונה: **חוזר ומקריב חמש ביום טוב שני**. ולא אמרינן עובר הוה צצל חוסין^א ורחמנא אמר ומגותם אותו^ב חד יומא ותו לא דהך נמי דחד יומא הוה ושני תשלומין דראשון: **בספס**. אס הפריש סתם אינו חוזר ומקריבן כדמפרש ואזיל: **כאן צמפרש**. דאמר צהדיא ליוס ראשון אי מפרש אס כולן חוזר ומקריבן שאינו אלא תשלומי ראשון: **האי ספס**. דאמרמ אסור להקריבן היכי דמי: **משום דלא הוה ליה שהוס הוא**. ומסתמא ליוס ראשון הפרישן: **שזירי שזירי**. שהיה צדעמו לחוג שני ימים: **ס"ג מפספסא**. דמודה ר' יוחנן דמפרש: **איסמר נמי**. דהיכא דמוכח מילתא דלא היה צדעמו לחוג שני ימים מודה ר"י: **לא**

יֵאָדָּו אֲלוֹ שְׁאֵין חֲגִיגָה צֵאֵה מִסֵּן. דחגיגה חלב כתיב זה לא ילין חלב חגי וגו' (שמות כג): **בתנאי'** אוחלין מרובין. בני בית רבים מביא שלמים רבים שלמי חגיגה רבים לפי האוכלים ועולת ראיה מועטת: **עולות מרובות**. דכתיב^א איש כמתנת ידו: **גבו' טופל** מעות חולין ומעשר יחד: **אילימא**

כפי קאמר ליה הרי אמרו צהמה לצהמה ^(ב) **מעוט למעוט לא**. כחזקיהו: **לימא ליה הרי אמרו אין טופלין מעוט למעוט**. כיון דלמיסר טפילת מעות אמא ושמעינן לחזקיה צהדיא דאין טופלין היכי שזיק מילתא צהדיא ומוסיב מדיוקא: **אלא אף טופלין קאמר ליה**. דשמעינן לרב חסדא דקאמר צטופל ומציא פר גדול דוקא מעות למעות אצל צהמה לצהמה לא ואמר ליה איהו הרי אמרו אף טופלין צהמה לצהמה כמאן וכו': **וכי סימא אמוראי הוה דפליגי**. חזקיה ורבי יוחנן הוה דפליגי צצהמה וצמעוט^ב: **אצל מסנייטא**. דאיייתין לעיל תניא כוותיה דמר דמר: **לא פליגי**. צמעוט אלא צצהמה דאין דקמי אס רהא לערב הוה דקאמר מעות דוקא אצל איך דמיתסא ס"ל צין מעות צין צהמה ורב ששת כצרייתא צתרייתא סצירא ליה: **והא קסני אכילה ראשונה מן החולין**. וקא סלקא דעתך דסעודה הצאה ראשונה על השולחן צעי כולה מחולין: **דמי אכילה ראשונה**. כלומר אכילה ראשונה סתמא קסני דאית ליה צין צהמה עצמה צין מעות שיעור אכילה ראשונה: **חוזר ומקריב חמש ביום טוב שני**. ולא אמרינן עובר הוה צצל חוסין^א ורחמנא אמר ומגותם אותו^ב חד יומא ותו לא דהך נמי דחד יומא הוה ושני תשלומין דראשון: **בספס**. אס הפריש סתם אינו חוזר ומקריבן כדמפרש ואזיל: **כאן צמפרש**. דאמר צהדיא ליוס ראשון אי מפרש אס כולן חוזר ומקריבן שאינו אלא תשלומי ראשון: **האי ספס**. דאמרמ אסור להקריבן היכי דמי: **משום דלא הוה ליה שהוס הוא**. ומסתמא ליוס ראשון הפרישן: **שזירי שזירי**. שהיה צדעמו לחוג שני ימים: **ס"ג מפספסא**. דמודה ר' יוחנן דמפרש: **איסמר נמי**. דהיכא דמוכח מילתא דלא היה צדעמו לחוג שני ימים מודה ר"י: **לא**

יֵאָדָּו אֲלוֹ שְׁאֵין חֲגִיגָה צֵאֵה מִסֵּן. דחגיגה חלב כתיב זה לא ילין חלב חגי וגו' (שמות כג): **בתנאי'** אוחלין מרובין. בני בית רבים מביא שלמים רבים שלמי חגיגה רבים לפי האוכלים ועולת ראיה מועטת: **עולות מרובות**. דכתיב^א איש כמתנת ידו: **גבו' טופל** מעות חולין ומעשר יחד: **אילימא**

מסורת הש"ס

^(א) מ"ק ס"ח: ^(ב) צ"ל מצבתא, ^(ג) ודברים טו], ^(ד) צ"ל א], ^(ה) ויקרא כג, ^(ו) צ"ל למשם],

תורה אור השלם

1. ושמחת בחגך אתה ובגדך ובחר ועבדך ואמרת והלוי והגר והיתום והאלקנה אשר בשעריך: דברים טו יד
2. איש כמתנת ידו כבברכת ה' אלהיך אשר נתן לך: דברים טו יז

הגהות הב"ח

^(א) ה"ל דלא לקריביתו משום דליכא שהות ניזוס וחלל דלית ליה אוכלין לימא מאי דלא לקריביתו משום דלית ליה: ^(ב) רש"י ד"ה אילמא וכו' לצהמה אבל מעוט: ^(ג) ד"ה חזר וכו' דרהמנא אמר וכו' דשני תשלומין: ^(ד) תוס' ד"ה בחג וכו' ולא משמע ליה בחג ולא באשתך וסא דלוי: ^(ה) ד"ה חזר וכו' היו לפניו עשר כהמות והקריב חמש ביום טוב הראשון המותר מהו שדחה ליי"ט וכו' דר' יוחנן דאמר אדם טופל מעות למעות ואין אדם טופל בהמה לבהמה הוה דהוה אמר דוחה וריש לקיש דאמר אדם וכו' מעות למעות הוה דהוה אמר אינו דוחה:

מוסף תוס'

א. [נד]מלא לילין חלב חגי דרשנין דוקא חגיגה חגי ממדבר היר"א עולה הליכך אלא ילין קא סמיך הליכך מייתי רש"י אבא קרא דלא ילין חלב חגי. מוס' הא"ש. ופיין מהרש"א י: על מדי' וחוטו ל' ונפרש שם. ¹. תוס' הא"ש. ויביעמי מניה. ². למעוטי חולין. אבל עופות ומנחות לא ממעטינן דהיר"א מה חולין קריבן אף כאן קריבן. מוס' הא"ש. ³. דריש ב"ל בהמה מהן צד חולין מצי למיכתב ושמחת בחג. מוס' הא"ש. ⁴. של חג. ר"מ. ⁵. ל' ליומן אחר. ר"מ. ⁶. אלא שחדשו בה דברים. מחלין. ⁷. למדנו שבכהמות של טפלה הדברים אמורים, שאם טפל מעות למעות דוחה בחגיגה עצמה שהרי יש בכל בהמה מהן צד חולין שהוא עיקר חגיגה, הא אם טפל בהמה לבהמה אינו דוחה שהרי יש שם בהמה שאין בה עיקר חגיגה כלל, וביו"ט ראשון הוא שמקריבין אותם מפני שחל עליהם שם חגיגה, אבל מאחר ששייכים ולא פירש בהם לראשון דעתו היה לראשון לגדרים ונדבות ואין קרבות ביו"ט. מחלי.

הכל חייבין פרק ראשון חגיגה

פ.

עין משפט
נר מצוה

גב א מיי פ"א מהלכות
חגיגה הלכה ד [1]:
גד ב מיי שם הלכה ו:
גה ג מיי שם הלכה ז:
גו ד מיי שם הלכה ד
ופ"צ הלכה ה:
גז ה מיי שם פ"צ הלכה
ה:

יה אור השלם

1. מִשָּׁוֹת לֹא יִוָּכַל לַחֲזֹק וְחִסְרוֹן לֹא יִוָּכַל לְהַמְנוֹת: קִהְלֹת א טו
2. שֵׁשֶׁת יָמִים תֵּאָכַל מִצֹּדֹת וְיָוִם הַשְּׁבִיעִי עֲצֵרֶת לִי אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה מְלָאכָה:
דברים טז ח
3. וְחֻגֹתַם אֹתוֹ חֹג לִי שִׁבְעַת יָמִים בְּשִׁנֵּה חֻקַּת עֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי תַחֲנוּן אֹתוֹ:
ויקרא כג מא

מזוסף רע"י

והוליד ממנה ממוזר.
עוט גלוי וזכר כל זמן
ממוזר קיים (יבמות כב.)
אם כל למה נאמר
שבעה לחשלומוין. והוא
הדין לחם המזות שהרי אף
הוא שבעה ימים (קדושין י.)
נטמא ביום מבוא
בלילה אינו נטמא. ונטמא
נזיר ביום ח', שראוי לקרבן,
מאי ח' קרבנות, בליל ח'
חזינן מביא, ולענין קרבן
טומאה איירכתא מביא, ללילה
מחוסר זמן (בריות ח.).

רבינו חננאל (המשך)